

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ

Οι κομματικοί αρχηγοί σαν τότεμ

Τα συνέδρια των κομμάτων αποσπούν πολύ μικρότερο κοινωνικό ενδιαφέρον από όσο υποθέτουν τα επιτελεία τους, πάντοτε γενναιόδωρα με τον εαυτό τους. Θα ευθύνεται σίγουρα γι' αυτό και το γεγονός ότι η υπερπολιτικοποίηση των πρώτων μεταπολιτευτικών δεκαετιών, ένας συναισθηματικός πληθωρισμός που εξαλλάχθηκε στο ακριβώς αντίθετό του, τον ομορποτιστικό ωφελμισμό, αντικαταστάθηκε από την αποστράτευση. Αλλά απογοητευτική είναι και η καθαυτή ιστορία των συνεδρίων: προειλημμένες αποφάσεις, παραγοντισμοί σε διαδρόμους και καμαράκια, τελετουργική επικύρωση της αρχηγικής παντοδυναμίας.

Το 2ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ επικύρωσε τη μονοκρατορία του κ. Αλέξη Τσίπρα με σαρωτικό ποσοστό. Οι ίδιοι οι σύνεδροι, όπως γράφτηκε, δοκίμασαν να ξορκίσουν τους αρνητικούς συνειρμούς που αυτόματα προκάλεσε το 93,54% μιλώντας χιουμοριστικά για «τσαουσεσκό ποσοστό». Ίσως έτσι είχαν αντιδράσει και οι της ΔΗΜΑΡ το 2011, όταν αναδείκνυαν πρόεδρό τους τον κ. Φώτη Κουβέλη με ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό: 97,31%. Και στις δύο κομματικές απολήξεις της πάλαι ποτέ

Ανανεωτικής Αριστεράς διακρίνονται προεδρικά ποσοστά που, όποιος περιστασιακός συναισθηματισμός κι αν τους αποδοθεί, μάλλον δεν δηλώνουν κριτική ετοιμότητα. Και αναδεικνύουν μετριοπαθές το 78,2% που ανέδειξε γραμματέα της ΛΑΕ τον κ. Παναγιώτη Λαφαζάνη.

Μέχρις ενός σημείου θα φαινόταν λογικό να υπερασπίσει ο ΣΥΡΙΖΑ τον πρόεδρό του με όλες του τις δυνάμεις. Αυτός, κακά τα ψέματα, αβγάτισε σχεδόν αφύσικα τις εκλογική του απήχηση• αφύσικα επειδή η εκλογική επίδοση δεν αντιστοιχούσε σε αυθεντική ιδεολογική ριζοσπαστικοποίηση. Αυτός, με τον ολοένα πιο έκδηλο ανδρείσμό του, έφερε στην κάλπη του ΣΥΡΙΖΑ μυριάδες ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ, που κάθε άλλο παρά επανέκαμπταν σε κάποια αριστερή γενέτειρά τους, αφού εισήλθαν στην πολιτική μαγνητισμένοι από τον ανδρείκό ήλιο. Αυτός αναβάθμισε τον ΣΥΡΙΖΑ, για κάποια μετρημένα φεγγάρια, σε πόλο έλξης, αν όχι σε παράδειγμα, για μια νέου τύπου ριζοσπαστική ευρωπαϊκή Αριστερά. Επιπλέον η σημερινή κατάσταση, με διακριτή την προσπάθεια απολίτικης δαιμονοποίησης του ΣΥΡΙΖΑ, ενοχοποίησής του δηλαδή

όχι μόνο για όσα πράττει αλλά και για όσα ούτε έπραξε ούτε διανοήθηκε να πράξει, επέβαλε στα μέλη του την υπεράσπιση του προέδρου τους.

Μολαταύτα, με ποσοστά σαν το 93,54% (διακόσια λευκά και άκυρα ψηφοδέλτια, αθροιστικά, στα 2.758), δεν υπερασπίζεις έναν πολιτικό ηγέτη αλλά ένα τότεμ. Τον ανάγεις στη σφαίρα της μεταφυσικής, της ιερότητας. Και σπεύδεις να τον θέσεις εκτός κριτικής, παρότι το μετριοπαθές των μνημονιακών επιπτώσεων «παράλληλο πρόγραμμα» που υποσχέθηκε παραμένει παράλληλο προς την απτή καθημερινότητα, το δε χρυσόμαλλο δέρας του Χρέους παραμένει στην Κολχίδα του κ. Σόιμπλε. Και παρότι η αμφοτερογλωσσία του παραμένει αποσβολωτική και για πολλούς συντρόφους του. Σύμφωνα πάντως με όσα έγραψε στο τουίτερ, ο κ. Τσίπρας μετέφρασε το υπέρ του μονοκούκι σε ανανέωση της ευθύνης «για ακόμα πιο συλλογικό ΣΥΡΙΖΑ». Πόσο «πιο συλλογικό»; 97%;

ΑΥΓΗ Χρήστου Δημήτρης

Τι φοβάται ο αγενής Μητσοτάκης τζούνιουρ...

Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να καταφεύγει σε σαμποτάζ στην κυβέρνηση, όταν το κόστος από κάτι τέτοιο θα το χρεωθούν η χώρα και οι πολίτες

Στη συζήτηση που έγινε τη Δευτέρα στη Βουλή τα ερωτήματα που έθεσε ο πρωθυπουργός στον Κυριάκο Μητσοτάκη ήταν πολλά. Από τις σχέσεις και τις τράκες από τη Siemens, τα θαλασσοδάνεια της διαπλοκής την οποία υπερασπίζεται μετά μανίας, την προστασία, με την απόκρυψη των καταλόγων με συνεργάτες και φίλους μεγαλοκαταθέτες σε φορολογικούς παραδείσους, έως τα κόκκινα θαλασσοδάνεια του κόμματός του (190 εκατ. ευρώ, παρακαλώ) από το εγκώριο τραπεζικό σύστημα.

Και τι απάντησε ο Κυριάκος; Οργισμένος και αφρίζων ξέχασε τους καλούς τρόπους με τους οποίους τον ανέθρεψε η οικογένειά του για να τον κάνει πολιτικό στέλνοντάς τον στα καλύτερα πανεπιστήμια των ΗΠΑ και κραύγασε προς τον Αλέξη Τσίπρα κουνώντας το δάχτυλο: «Η ταυτότητά σας γράφει ότι είστε ο πιο ψεύτης, ο πιο ανίκανος και πιο αποτυχημένος πρωθυπουργός της χώρας!» Χριστός και Παναγία, που θα έλεγε και η Σαπφώ Νοταρά.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ όμως τον Κυριάκο τόσο νευρικό και αγενή; Τι φοβάται; Φοβάται πως, αν δεν καταφέρει να ρίξει τον Τσίπρα τώρα, αν ο ΣΥΡΙΖΑ εξαντλήσει την τετραετία και ανατάξει την οικονομία ομαλοποιώντας την έκτακτη κατάσταση με αποσυμφόρηση των φόρων λόγω χρέους, οι πιθανότητες να κερδίσει τις εκλογές είναι περιορισμένες. Και αυτό διότι οι εντολές του τον χρειάζονται τώρα, για να σώσουν ό,τι σώζεται. Αν δεν τα καταφέρει, τότε κάποιος άλλος θα τον διαδεχτεί.

Η αντιπολιτευτική πολιτική του Μητσοτάκη δεν θεωρείται σοβαρή και ικανή να ρίξει την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Και δεν θεωρείται σοβαρή από τα περισσότερα έμπερα στελέχη της Ν.Δ. Κάθε άλλο παρά συμπτωματική ήταν η απουσία του Κ. Καραμανλή, του Β. Μεϊμαράκη, αλλά και του Σαμαρά, από την συζήτηση.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Η μοιραία συνοδοιπορία

Σύμφωνα με τη δημοσκόπηση της Pulse για το «Ποντίκι», οι περισσότεροι πολίτες πιστεύουν ότι τη μεγαλύτερη ευθύνη για την οικονομική κατάσταση της χώρας φέρουν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ (διαχρονικά). «Πρωτιά» στο ΠΑΣΟΚ δίνουν όλες οι ηλικίες, όλες οι κοινωνικές ομάδες και όλες οι επαγγελματικές συλλογικότητες.

Σε πολλές περιπτώσεις στην πολιτική δεν έχει σημασία τι πραγματικά έχει συμβεί, αλλά τι νομίζει ο κόσμος ότι έχει συμβεί. Μπορεί αυτό που νομίζει ο κόσμος να είναι άδικο, να οφείλεται στην κακή πληροφόρηση και την προπαγάνδα, ωστόσο οι εντυπώσεις δεν αλλάζουν εύκολα, ιδιαίτερα αν τα γεγονότα είναι νωπά και οι πρωταγωνιστές σε δράση.

Μια ισχυρή ένδειξη που δικαιολογεί την εδραιωμένη αίσθηση είναι η εκλογική επιρροή των κομμάτων που κυβέρνησαν τη χώρα μέχρι τον Ιανουάριο του 2015. Η Νέα Δημοκρατία υποχώρησε μεν θεαματικά, αλλά άντεξε και αντέχει. Σήμερα μάλιστα προηγείται καθαρά στα γκάλοπ και φιγουράρει ως δύναμη κυβέρνηση.

Από την άλλη πλευρά το ΠΑΣΟΚ, ο έτερος πόλος του συναινετικού δικομματισμού, αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα. Η απήχυσή του στην κοινωνία έχει περιοριστεί δραστικά, έχει αλλάξει τρεις αρχηγούς μέσα σε τρία χρόνια και έχει διασπαστεί. Με λίγα λόγια πλήρωσε και συνεχίζει να πληρώνει το κόστος των επιλογών του.

Το ερώτημα είναι ποιων επιλογών του. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχει σημαντικές ευθύνες. Αυτό κυβέρνησε τα περισσότερα χρόνια της μεταπολίτευσης, αφήνοντας τη σφραγίδα του, αυτό έβαλε τη χώρα στα μνημόνια, δηλαδή στο καθεστώς της ωμής επιτροπείας.

Ωστόσο, νομίζω πως οι περισσότεροι από τους ψηφοφόρους που το εγκατέλειψαν δεν το τιμώρησαν για το μακρινό παρελθόν του, το οποίο είχε και αρκετές καλές στιγμές. Ούτε του φορτώνουν όλα τα στραβά της μεταπολίτευσης.

Από παλιότερες έρευνες ξέρουμε ότι η πρώτη κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου (1981-85) περιγράφεται ως η καλύτερη της μεταπολίτευσης, ενώ η δημοφιλία του ιδρυτή του κόμματος είναι σε υψηλά επίπεδα.

Επίσης, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έβαλε τη χώρα στην ΟΝΕ, απόφαση που επιδοκιμάζεται και σήμερα από την πλειονότητα, όχι φυσικά με τα ποσοστά «θριάμβου» της πρώτης περιόδου, αφού ο αρχικός ενθουσιασμός έχει δώσει τη θέση του στον έντονο σκεπτικισμό.

Πιστεύω πως το τιμώρησαν επειδή ταυτίστηκε πλήρως με τη Δεξιά, την οποία θεωρούσαν και εξακολουθούν να θεωρούν –έτσι εκπαιδεύτηκαν από τις ηγεσίες του κόμματος– ως τον ιστορικό αντίπαλο της προοδευτικής παράταξης. Του χρεώνουν την άνευ όρων συνοδοιπορία του με τον νεοφιλελευθερισμό και γι' αυτό όταν αποφάσισαν να αλλάξουν προσανατολισμό, δεν μετακινήθηκαν προς τα δεξιά, αλλά προς τ' αριστερά.